

minister har Grund til at sørge, naar han tænker paa, hvilket aabent Ord hans Ord vilde have faaet i Udvalget. Han kan høre Vidnesbyrd fra det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds (Ninesstad) om, hvorledes vi ogsaa vilde have haft aabent Ord for alle hans Bemærkninger, dersom han var kommen dermed; men det stete nu ikke, og mit Haab om, at denne Kjærlighed til Lovforslaget pludselig skulde bryde frem, det slog den høitagtede Minister til Jorden. Og saaledes kommer det til at staa for mig saa underligt mørkt, det kommer til at staa for mig, som om vi vare sunkne dybt, som om det var blevet saa underligt smaaligt, saa uhyre smaat. Solen straalere med lige Lys og lige Varme paa det blaa Hav, paa den grønne Jord; men ogsaa paa den ganste befædne Mødding straalere den med samme Lys og Varme. Saaledes skulde Ministerens Indsigt straalere med samme Lys og Varme, ikke alene paa deres egne fortrinlige Forslag, men ogsaa paa de stakkels Forslag, der fremkomme ved Thingets Initiativ. Det er egentlig et Brud herpaa, det den høitagtede Minister har gjort. Jeg tilstaar, jeg kan ikke forklare mig Ministeriets Holdning, der bliver for mig noget gaadesuldt i dets Holdning, Dersom man siger, som jeg ogsaa siger — og det holder jeg paa — vi skulde forhandle enhver Sag efter dens egen Natur, vi skulde ikke bryde os om, enten den kommer fra Høire eller fra Venstre, fra Ber eller Boul, fra Ministeriet, Landsthing eller Folkething; vi se paa Sagen og udelukkende paa Sagen — det er dette gammeldags Standpunkt, jeg staar paa — hvis man vil fastholde det ligeoverfor dette Forslag, det kan jeg forstaa. Jeg kan ogsaa forstaa, hvis man siger: Ja, det var i gamle Dage, men vi ere rykkede frem; nu ere de store politiske Spørgsmaal komne paa Bane. Fra den ene Side siges der: Det gælder om, at vi faae indført de parlamentariske Grundsætninger og at faae dem anerkjendte og gjorte gjældende, og fra modsat Side siges der: Ja, det er ganske rigtigt, men det er netop for at modarbejde denne Bestræbelse for at indføre de parlamentariske Grundsætninger, at vi ogsaa finde, at man maa betragte enhver Sag i Forhold til disse store politiske Spørgsmaal. Jeg skal i den Henseende bemærke, at naar man vedvarende taler om, at det, man bekæmper, er Folkethingsparlamentarismen, saa er det en fuldstændig Urigtighed. Efter min Opfattelse kan det være muligt, at der i sin Tid har været dem her i Thinget, som have forsøgt Folkethingsparlamentarismen; men jeg tror ikke, at der er et eneste Medlem her i Thing-

get, uden at det forsægter ikke Folkethingsparlamentarismen, men Parlamentarismen ren og simpel. Det, vi ønske, er, at vi ikke skulde leve under en Landsthingsparlamentarisme. Det, at Regjeringen skal staa i samme Tillidsforhold til begge Thing og ikke til det ene Thing alene, det er det, som man ønsker, det er den Anskuelse, man kæmper for. Hvis man altsaa sætter de enkelte Sager i Forbindelse med disse store Spørgsmaal om Parlamentarisme, da billigere jeg det vel ikke, men jeg kan forstaa det. Men hvorledes er det muligt, at man paa det Allerbestemteste kan hævde, at man skal behandle de enkelte Sager efter deres egen Natur, og at det er urigtigt, at man tager Hensyn til, om man har Tillid eller Mistillid til Ministeriet, hvorledes er det muligt, at man i det ene Dieblis kan forsvare det og saa selv følge de Grundsætninger, man forkaster, og naar en Sag kommer frem ved Thingets Initiativ, saa selv rent opgiver at se paa Sagen, men siger: Nei, saaledes mene vi det ikke — denne Modsigelse er mig uforstaaelig. Jeg vilde ønske, at den høitagtede Indenrigsminister vilde huske paa, hvad Seneca siger. Seneca siger: Naar et Hjel sparker Dig, sparker Du saa igjen? Han mener naturligvis at faae et benegtende Svar. Den høitagtede Indenrigsminister siger: ja! Seneca siger: Naar en Hund bider Dig, bider Du saa igjen? Han mener naturligvis at faae et benegtende Svar. Den høitagtede Minister siger: ja; men det er det, jeg ikke kan forstaa. Der er kun en eneste Hovedgrundsætning, hvorefter jeg kan forklare mig det, det er den gamle jødiske Grundsætning: „Die for Die og Tand for Tand“. Det er den eneste Forklaringsgrund; jeg kan finde til at løse den Gaade, det har været for mig. Men vi have jo et christeligt Ministerium og ikke et, der staar paa det gamle jødiske Standpunkt: „Die for Die og Tand for Tand“. Derfor hyller det sig for mig i Dunkelhed. Jeg tager da min Tilflugt til den Ting: Det kan være, at det er Alderdomsvækkelse, der er saa meget, Du ikke kan forstaa og ikke følge med i, og derfor hyller ogsaa dette Spørgsmaal sig for Dig i Dunkelhed.

Ordføreren (Bojsen): Maa jeg til Slutning endnu gjøre nogle enkelte Bemærkninger til de Udtalelser, der ere faldne idag, og jeg skal da først i al Korthed henvende nogle Ord til min ærede Ven for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen). Det ærede Medlem advarede mig ved Pariserkommunens Exempel mod de Farer for Samfundet, som han mente, at en Decentralisation kunde